

Trgovački sud u Pazinu

Pazin, Dršćevka 1

za

Visoki trgovački sud RH

Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: **St-401/24**

Stečajni dužnik **ISTO Industrogradnja d.o.o. u stečaju,**
Krnica, Duga Uvala 1, OIB: 01629444750

Stečajni vjerovnik: **ISTO Grupa d.d.,** Zagreb, Ulica Nikole Tesle 10,
OIB: 78858201330

**OČITOVANJE NA ŽALBU RAZLUČNOG VJEROVNIKA
OD 5. LISTOPADA 2026. GODINE**

U Zagrebu, 9. listopada 2026. godine

I. Dana 5. listopada 2026. godine Stečajna masa iza Credo banke d.d. u stečaju ("**Credo banka**"), izjavila je žalbu protiv rješenja o namirenju Trgovačkog suda u Pazinu, poslovni broj St-401/24-482 od 17. rujna 2026. godine ("**Rješenje**").

Stečajni vjerovnik se na predmetnu žalbu očituje kako slijedi.

II. Credo banka pobija Rješenje u dijelu točke II. i III. izreke kojima je sud odredio da se preostali iznos kupovnine od 1.861.853,69 eura zadrži na sudskom depozitu do pravomoćnog okončanja parničnog postupka koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu, pod poslovnim brojem P-364/25.

Credo banka u svojoj žalbi neosnovano tvrdi da navedena parnica nema utjecaja na njegovo potraživanje te zahtijeva isplatu sredstava na svoj račun. Navedeni stav Credo banke je u cijelosti pogrešan.

Naime, u parničnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu, pod poslovnim brojem P-364/25, traži se utvrđenje ništetnosti Ugovora o okvirnom zaduženju br. 41/20/10 od 18. lipnja 2010. godine sklopljenog između Credo banke, s jedne strane, i društva I Grupa d.d. (pravnog prednika Stečajnog dužnika), te društva Industrogradnja nekretnine d.o.o., s druge strane, kao i Ugovora o dugoročnom kreditu br. 8575000743, sklopljenog između Credo banke, s jedne strane, i društva I Grupa d.d. (pravnog prednika Stečajnog dužnika), s druge strane ("**Ugovori**").

Credo banka pogrešno smatra kako se ne može utvrđivati ništetnost predmetnih ugovora u cijelosti, jer da je dio tražbine Credo banke, koja proizlazi iz navedenih Ugovora, u ovom stečajnom postupku već pravomoćno utvrđen (u visini pola prijavljenog iznosa), kao i da je razlučno pravo u zemljišnim knjigama upisano temeljem drugih ovršnih isprava. Konkretno, Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21. lipnja 2010. godine i Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 8. kolovoza 2011. godine, koji nisu predmet tužbe P-364/25. Pravni stavovi Credo banke su pogrešni.

III. Založno pravo je akcesorno pravo. Založno pravo ne može postojati bez tražbine koju osigurava. Ako su Ugovori iz kojih je proizašla tražbina koja se osigurava ništetni, tada ne postoji ni sama tražbina, pa posljedično ni razlučno pravo koje istu osigurava.

Osim toga, u navedenim sporazumima i uvidom u zemljišne knjige vidljivo da su predmetni sporazumi sklopljeni radi osiguranja tražbine iz Ugovora. Pa tako u zemljišnim knjigama stoji:

"Na temelju sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 8. kolovoza 2011. godine i punomoći od 18. lipnja 2010. godine uknjižuje se pravo zalogu radi osiguranja tražbine na temelju ugovora o okvirnom zaduženju broj 42/20/10 od 18. lipnja 2010. godine i aneksa broj 1 istom ugovoru od 8. kolovoza 2011. godine do ukupnog iznos koji ne prelazi 21.624.942,00 kn (dvadesetjedanmilijunšestodvadesetčetritisućedevećetstočetredesetdvije kune), što na dan zaključenja ugovora predstavlja protuvrijednost od 3.000.000,00 EUR (tri milijuna eura), obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, sa ugovorenim kamatama i ostalim uvjetima iz sporazuma, za korist: 21.624.942,00 ISTO KAO NA E-39 KN Z-61500/2025 *CREDO BANKA D.D., OIB: 94141384086, ZRINJSKOFRANKOPANSKA BR. 58, SPLIT Ispisano dana 30.01.2020 *CREDO BANKA D.D. "U STEČAJU", OIB: 94141384086, BIHAĆKA 2, 21000 SPLIT"

Stoga je potpuno pogrešan stav da založno pravo odnosno navedeni sporazumi nisu vezani uz sporne Ugovore koji su predmet parnice pred Trgovačkim sudom u Splitu P-364/2025.

IV. Nadalje, u stečajnom postupku su **tražbina i razlučno pravo dva odvojena instituta**. Tražbina se odnosi na obveznopravni odnos (pravo na isplatu), a dok je razlučno pravo stvarnopravno osiguranje (pravo prvenstvenog namirenja iz točno određene imovine).

Činjenica da je Credo banci na ispitnom ročištu utvrđena tražbina (u cijelosti ili djelomično), ni na koji način ne dokazuje niti jamči da je njegovo razlučno pravo (založno pravo na nekretnini) valjano i zakonito.

Credo banka stoga pogrešno poistovjećuje pravomoćno utvrđenje dijela tražbine u stečajnom postupku s pravom na njezino neposredno razlučno namirenje iz kupovnine predmeta zalogu, jer pravomoćno utvrđenje tražbine samo po sebi ne predstavlja pravomoćno utvrđenje valjanosti i opstanka založnog prava iz kojeg se izvodi pravo na odvojeno namirenje.

Ukoliko se u navedenoj **parnici utvrdi ništetnost Ugovora, isti neće proizvoditi pravne učinke ex tunc**. To znači da gubitkom valjane pravne osnove tražbine, razlučno pravo Credo banke prestaje postojati. Stečajni vjerovnik ističe kako se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO).

Osim toga, tražbina Credo banke u stečaju dijelom je utvrđena obzirom na činjenično stanje u trenutku donošenja odluke o utvrđenim tražbinama. Što nikako ne znači da i utvrđena tražbina ne može prestati, između ostalog i utvrđenjem ništetnosti isprave na temelju koje je utvrđena.

V. Preuranjena isplata nanijela bi nenadoknadivu štetu stečajnoj masi i svim ostalim vjerovnicima, stoga je **prvostupanjski sud ispravno odlučio da se iznos kupovnine, rezerviran za namirenje Credo banke, zadrži na sudskom depozitu dok se pravomoćno ne utvrdi pripada li Credo banci uopće razlučno pravo**.

Ovaj stav potvrđuje i sudska praksa Visokog trgovačkog suda RH ("**VTS RH**"), npr. rješenje PŽ-7870/07-5 od 21. listopada 2008. godine:

*"Prema podacima u rješenju poslovni broj St-47/00-449 od 12. rujna 2006. godine (o diobi kupovnine - list 2719. spisa) iznos od 8.371.475,06 kn kojim je **određeno namirenje razlučnog vjerovnika (žalitelja) zadržan je na žiro računu toga suda do pravomoćno okončanog parničnog postupka koji se vodi radi pobijanja založnog prava razlučnog vjerovnika pod poslovnim brojem P-390/02**. Istim je rješenjem određeno da će se **izdvojeni iznos pod uvjetom da stečajni dužnik uspije s tužbom za pobijanje založnog prava, po pravomoćnosti predati stečajnom dužniku**.*

*Stoga je pravilno postupio prvostupanjski sud kada je donio pobijano rješenje, kod neprijeporne činjenice da je presuda Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj P-390/02 od 27. lipnja 2003. godine (kojom je utvrđeno bez učinka prema stečajnoj masi razlučno pravo žalitelja) postala pravomoćna (što potvrđuju i navodi same žalbe), a tom je **pravomoćnošću uvjetovano zadržavanje novčanog iznosa rješenjem o namirenju od 12. rujna 2006. godine** za koje prema podacima u spisu nema podataka da bi bilo predmetom žaliteljevog pobijanja."*

Dokaz: rješenje VTS RH PŽ-7870/07-5 od 21. listopada 2008.

Isto potvrđuje i VTS RH u rješenju PŽ-2350/2026-4 od 8. srpnja 2026. godine, u dijelu u kojem navodi:

*"No, kako je **stečajni vjerovnik JR osporavao tražbinu razlučnog vjerovnika NR** te je **pokrenuo i dva parnična postupka sud prvog stupnja je pravilno odlučio odgoditi namirenje**. Tražbinu je razlučna vjerovnica stekla od ŠR i IR, a u tijeku su parnični postupci kojima se osporava kako nastanak tražbine tako i prijenos putem cesije. Naime, ovršni postupak je izvanparnični postupka u kojem sud nije ovlašten sam utvrđivati*

*sporne činjenice, već stranke moraju u posebnom parničnom postupku utvrđivati odlučne činjenice. Stoga je i u ovom slučaju **jasno propisano da se sud u slučaju kada se osporava tražbina uputiti osporavatelja na pokretanje postupka te odgoditi namirenje jer tražbina koja bi se trebala namiriti nije nesporna.***"

Dokaz: rješenje VTS RH PŽ-2350/26-4 od 8. srpnja 2026.

VI. Treba uzeti u obzir da je Credo banka d.d. u stečaju te da u ovom stečajnom postupku sudjeluje njezina stečajna masa, koja je formirana i upisana nakon što je utvrđena nedostatnost sredstava za vođenje redovnog stečajnog postupka.

Stoga posljedice mogućih postupanja nisu ni približno jednake. Zadržavanjem iznosa od 1.861.853,69 eura na sudskom depozitu Credo banka ne gubi ništa od svojih prava - ako pravomoćnim okončanjem parničnog postupka P-364/25 bude utvrđeno da tražbina i razlučno pravo Credo banke opstaju, sredstva će biti isplaćena Credo banci.

Suprotno tome, isplata navedenog iznosa Stečajnoj masi iza Credo banke u stečaju prije pravomoćnog okončanja parnice proizvela bi bitno teže, zapravo nepovratne posljedice za sve vjerovnike u ovom stečajnom postupku. Naime, sredstva bi napustila ovaj stečajni postupak i prešla u drugu stečajnu masu, te bila isplaćena vjerovnicima stečajne mase i potom za namirenje vjerovnika Credo banke. Ako bi se nakon toga u parnici P-364/25 pravomoćno utvrdilo da pravna osnova tražbine odnosno razlučnog prava Credo banke ne postoji, povrat već isplaćenih i u međuvremenu raspodijeljenih sredstava bio bi pravno i faktično otežan odnosno izvjesno - nemoguć.

Upravo zato zadržavanje sredstava na sudskom depozitu predstavlja jedino rješenje kojim se do pravomoćnog razrješenja spora jednako štite interesi obje strane. Credo banka, ako uspije u sporu, zadržava mogućnost punog namirenja iz izdvojenih sredstava, dok se istodobno stečajna masa ISTO Industrogradnje d.o.o. i njezini vjerovnici štite od opasnosti da sredstva budu isplaćena drugoj stečajnoj masi prije nego što bude pravomoćno utvrđeno postoji li uopće pravo na takvu isplatu.

Stoga se zadržavanjem kupovnine na sudskom depozitu ne prejudicira ishod parnice niti se Credo banka lišava njezinog razlučnog prava, nego se samo čuva postojeće stanje i osigurava da pravomoćna odluka donesena u postupku P-364/25, kakva god ona bila, može proizvesti svoj puni praktični učinak.

Nasuprot tome, isplata Credo banci prije okončanja te parnice upravo bi prejudicirala spor jer bi unaprijed Credo banci omogućila ostvarenje prava čije je postojanje predmet sudskog ispitivanja, na štetu svih (drugih) vjerovnika u ovom postupku.

VII. Uvidom u tužbu u predmetu P-364/25 razvidno je da se ništetnost ugovora temelji na članku 273. Zakona o obveznim odnosima ("**ZOO**"), odnosno na **nedopuštenoj pobudi Credo banke** koja je "ucijenila" prednika stečajnog dužnika u stanju nelikvidnosti i prisilila ga da umjesto potrebnih 1,5 milijuna eura potpiše ugovor na iznos od 3.000.000,00 eura, nakon čega

je Credo banka polovicu tog iznosa knjižila kao hibridni depozit radi nezakonitog prikazivanja dodatnog kapitala banke.

Dokaz: uvid u spis TS Split P-364/25

Ove su nezakonitosti već pravomoćno utvrđene u obrazloženju presude VTS RH, poslovni broj **PŽ-1405/15 od 25. srpnja 2018. godine**, gdje je sud eksplicitno naveo da je **Credo banka postupala protivno Zakonu o kreditnim institucijama, upravo zbog čega joj je Hrvatska narodna banka oduzela odobrenje za rad.**

U navedenom postupku, sud je odbio tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti Ugovora o hibridnom depozitu br. 04/10 od 18. lipnja 2010. godine (TS Split, P-329/2013 od 17. prosinca 2014. godine) promatranog izdvojeno, a ne ništetnosti samih Ugovora, kako se sada traži tužbom u predmetu TS Split, P-364/25.

Dokaz: rješenje VTS RH PŽ-1405/15 od 25. srpnja 2018.

Za pravilnost pobijanog rješenja nije potrebno niti dopušteno prejudicirati ishod parnice u predmetu TS Split, P-364/25. Dovoljno je da se u toj parnici odlučuje o pitanju koje može neposredno utjecati na postojanje prava Credo banke na razlučno namirenje. Upravo zato sredstva moraju ostati sačuvana na sudskom depozitu do pravomoćnog razrješenja tog pitanja.

Vezano uz postupak koji se vodi pred TS Split, posl. broj P-106/25 (utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine Credo u ovom stečajnom postupku), isti je u prekidu do donošenja sudske odluke u predmetu P-364/25, što je prethodno pitanje u postupku P-106/25.

VIII. Ističe se i da je u cijelosti neosnovan navod Credo banke da je prvostupanjski sud propustio ispravno utvrditi sve relevantne činjenice za donošenje zakonite odluke obzirom da se tužbe u predmetu P-364/25 i P-106/25 nalaze u stečajnom spisu,

Naime, **stečajni postupak je izvanparnični (nesporni) postupak i u istom nije dopušteno podnositi prijedloge za utvrđenje postojanja odnosno nepostojanja kakvog prava ili pravnog odnosa** (tako i VTS u rješenju posl.br. **PŽ-1146/23** od 2. svibnja 2023. godine).

Dokaz: rješenje VTS RH PŽ-1146/23 od 2. svibnja 2023.

Navedeno i predstavlja razlog zašto je prvostupanjski sud odlučio na način kojem se sada Credo banka protivi odnosno zašto je odredio da se preostali iznos kupovnine od 1.861.853,69 eura zadrži na sudskom depozitu do pravomoćnog okončanja parničnog postupka P-364/25.

Pravomoćnost utvrđenja tražbine u stečajnom postupku ne može konvalidirati ugovor koji je ništetan po ZOO. Ništetni ugovori ne mogu konvalidirati niti protekom vremena niti kasnijim

radnjama sudionika, pa tako ni procesnim radnjama utvrđenja tražbine u stečajnom postupku (čl. 326. ZOO).

IX. Nadalje, stečajni vjerovnik ističe i da odluka o pokretanju tužbe pred TS Split, P-364/25 nije samovoljan čin nekog od stečajnih vjerovnika ili stečajnog upravitelja, već je ista donesena **jednoglasnom odlukom skupštine vjerovnika Stečajnog dužnika od 13. lipnja 2025. godine**, pri čemu je „za“ glasovala i Republika Hrvatska, a koja odluka glasi:

„Ovlašćuje se stečajnog dužnika da zajedno sa stečajnim vjerovnik ISTO GRUPA d.d. pokrene parnični postupak protiv CREDO BANKE d.d. radi proglašenja ništetnim ugovora o dugoročnom kreditu broj 8575000743 od 21.06.2010. (uz Aneks br. 1 od 30.06.2010., Aneks br. 2 od 09.05.2011. i Aneks br. 3. od 19.08.2011), koji je zaključen kao Aneks i sastavni dio Ugovora o okvirnom zaduženju broj 41/20/10 od 18.06.2010.“

Dokaz: zapisnik sa skupštine vjerovnika od 13. lipnja 2025. godine

Postoji jasan konsenzus i opravdan interes svih legitimnih stečajnih vjerovnika da se imovina stečajne mase zaštiti od fiktivnih potraživanja.

X. Credo banka se neosnovano i potpuno promašeno poziva na sudsku praksu VTS RH iz rješenja PŽ-192/26 od 28. travnja 2026. godine, pokušavajući dokazati da djelomična ništetnost pojedinih ugovornih odredbi ne utječe na opstanak ostatka ugovora. Navedena sudska praksa u ovom je slučaju potpuno neprimjenjiva. Naime, u parničnom postupku poslovni broj P-364/25 ne zahtijeva se utvrđenje ništetnosti neke sporedne ili akcesorne ugovorne odredbe (poput visine ugovorne kamatne stope ili naknade), već se zahtijeva utvrđenje ništetnosti ugovora u cijelosti.

Obzirom da su predmetni **ugovori sklopljeni isključivo radi nedopuštene pobude banke** – koja je fiktivno uvećala iznos kredita **radi nezakonitog prikrivanja nedostatka kapitala i lažnog prikazivanja većeg kapitala** – takvi su ugovori, sukladno jasnim odredbama Zakona o obveznim odnosima, ništetni u cijelosti, a ne samo u pojedinim dijelovima. Slijedom navedenog, **pravni učinci ove parnice izravno se, neposredno i u potpunosti odražavaju na opstanak cjelokupnog razlučnog prava** Credo banke, koje gubitkom valjane pravne osnove u cijelosti prestaje postojati.

XI. Slijedom svega navedenog, stečajni vjerovnik predlaže drugostupanjskom sudu odbiti žalbu Credo banke od 5. listopada 2026. godine, kao neosnovanu.

ISTO Grupa d.d.
Josip Galinec, direktor

**JOSIP
GALINEC**

Digitally signed
by JOSIP
GALINEC
Date: 2026.10.09
14:58:12 +02'00'